

ved Underretten har fremstaaet de fornødne Beviisligheder, som han til Sagens Dplysning kunde tilveiebringe, i Almindelighed maa antages, at Dommeren ikke har ydet ham den behørigte Veiledning; hvortil endnu kommer, at Forordningen af Sde Marts 1799 bestemmer, at Overretten kan paa Grund af manglende Dplysninger hjemvise Sagen til ny og lovliger Behandling, hvoraf synes at følge, at Overretten ogsaa ved Sagens Paadømmelse maa kunne tage Hensyn til nye Beviisligheder. Naar det iøvrigt i Udvalgets § 4 siges, at „under Appel af private Politisager kunne nye Vidner føres, og nye Beviisligheder fremlægges for Overretterne“, kunde maastee denne Passus behøve en lille Redactionsfrændring, da Meningen dog ikke er, at Vidnerne skulde føres ved Overretten. Endeligen skal jeg endnu tillade mig den Bemærkning, at der i Begyndelsen af den provisoriske Forordnings § 3 indeholdes en Bestemmelse om Proceduren og Behandlingen i de omhandlede Politisager for Lands-Overretterne, som efter Udvalgets Forslag er falden ud; thi den tilsvarende Bestemmelse i første Passus af Udvalgets § 3 angaaer kun selve Indstævningen, til hvilken overhovedet § 3 udelukkende har Hensyn. Jeg troer nu vel ikke, at Domstolene vilde forstaae den nye Lov, selv efter Udvalgets Affattelse, anderledes end i Overeensstemmelse med, hvad der udtrykkeligen er udtalt i den provisoriske Forordning; men jeg veed dog ikke, hvorfor det skulde gaae ud, som staaer i denne provisoriske Forordning, og vist nok i og for sig er aldeles rigtigt.

Ordføreren: Hvad den sidste Bemærkning af den ærede Taler, der nu satte sig, angaaer, skal jeg kun bemærke, at det er ganske vist, at der er udeladt Noget i Udvalgets Forslag, som har været optaget i den provisoriske Forordning, idet Udvalget ikke med udtrykkelig Ord har antydet, at Behandlingen og Proceduren i Politisager skulde være den samme som for andre Sager. Men Udvalget meente, at det var overflødig, udtrykkeligt at betegne dette i § 2; thi, naar der udkommer en Lov, som siger, at visse Sager, som tidligere ere blevne behandlet ved Overpolitiretterne paa Landet, nu skulde behandles ved de almindelige

Overdomstole, saa følger det heraf ligefrem, at den samme Procedure maa følges ved disse Sager, som ved de almindelige Sager, forsaavidt der ikke gjøres udtrykkelig Undtagelse derfra. Derfor har det ikke været nødvendigt at sige mere i saa Henseende, end blot at nævne, hvilke Forandringer i de almindelige Regler der skulde gjælde. Med Hensyn til, hvad samme ærede Taler udtalte sig om § 4, nemlig om den Bestemmelse, at der kan fremlægges nye Beviser under Sagens Behandling ved Overretten, da var han enig i selve Bestemmelsen, og det var kun med Hensyn til Motiveringen, at han fremsatte nogle Indvendinger; men, da han har tiltraadt Bestemmelsen, saa er det ikke nødvendigt at opholde sig derved; men jeg skal kun tillade mig at bemærke, at jeg troer, at Motiveringen er fuldkommen rigtig; thi, naar der er Spørgsmaal om at gjøre en ny Grundsatning anvendelig paa visse Sagers Behandling, saaledes som der ved den hele Lov er Spørgsmaal om, nemlig at henlægge Sager, som have været behandlede paa en vis Maade, under de ordinaire Domstole, da maa man vistnok ogsaa see paa, at de ikke blot blive at behandle efter den samme Grundsatning som andre Sager, men at de Gode, som have været forbundne med den hidtil brugte Dmgangsmaade, ikke aldeles tabes. Da det maa erkjendes, at være et Gode ved Politisagers Behandling ved Overpolitiretten, at Parterne ikke vare generede ved at skulle ansøge om Bevilling til at fremlægge nye Dplysninger, og det kan siges, at der saaledes bestod et Beneficium ved den tidligere Dmgangsmaade, er der vist god Grund til, ikke at berøve disse Sager dette Beneficium, naar de nu henlægges under de ordinaire Overretter. Saa meget om denne Sag. Hvad den Redactionsbemærkning angaaer, som den samme ærede Rigsdagsmand fremførte med Hensyn til § 2, hvor der er talt om Grændsen for de Sager, som kunne indaafes, nemlig de Ord: „med mindre det angaaer et Beløb af 10 Rbd. eller derover“, at dette Udtryk ikke skulde være aldeles correct, da er denne Udtryksmaade grundet deri, at det samme bruges i den provisoriske Anordning og tillige i Anordningen af 1805, og jeg troer, at det er meget betænkeligt